

Men hr. Aage Frandsen optræder som en ulv i fåreklæder, og det ved enhver, der har et minimum af indsigt i, hvad der foregår i fagforeningerne. For en ting er jo, at man lader pengene gå til nogle bestemte politiske partier, og at man så rent regnskabsteknisk, hvis der er nogle medlemmer, som ikke ønsker at være med til det, stryger det og så i øvrigt forhøjer det for de øvrige, men det er ikke det værste.

Det værste er, at fagforeningerne – vi har netop set det i den kommunale valgkamp, vi har været igennem – indrykker helsidesannoncer i aviserne om, at man skal stemme på bestemte partier ved kommunalvalget. De penge kan de nemlig stadig væk godt få lov til at bruge, selv om man som medlem har sagt: Jeg vil ikke være med til at støtte f.eks. Socialdemokratiet. Fagforeningerne kan stadig væk indrykke helsidesannoncer for medlemmernes penge, som i øvrigt er skattefrie, og det vil sige, at det er skatteborgerne i det hele taget, der er med til at finansiere Socialdemokratiets valgkampe.

Bruno Jerup (EL):

Da vores ordfører, fru Jette Gottlieb, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre de synspunkter, som vi også havde sidste gang, vi havde behandlingen af et lignende beslutningsforslag, nemlig den 22. januar 1997.

Vi vil meget gerne slås for friheden til, at folk kan være medlem af lige præcis de foreninger og organisationer – ja, for den sags skyld undlade at være medlem af nogen organisation overhovedet – som de finder for godt. Men så må man også tage de konsekvenser, der er af det, og det er jo lige præcis diskussionen.

Vi går ind for aftalefrihed, og aftalefrihed betyder lige præcis, at organisationer kan aftale f.eks. eksklusivaftaler. Det vil sige, at i de tilfælde får det nogle konsekvenser for de folk, der ikke ønsker at være medlem af organisationen, nemlig at de ikke kan få arbejde det pågældende sted. Men der er jo også en meget væsentlig skelnen, for det betyder jo ikke, at de pågældende mister deres organisationsfrihed. Det betyder, at de ikke kan få arbejde det pågældende sted. Det er en ganske anden sag.

Som det er fremgået af debatten, er det jo heller ikke organisationsfriheden, der i særlig grad er ærindet i hele denne diskussion. De borgerliges ærinde er i alt væsentligt i virkeligheden snarere et udtryk for, at de borgerlige ønsker, at markedskræfterne skal have frit spil på arbejdsmarkedet. Det er det væsentlige

ærinde med det her beslutningsforslag. De borgerlige ønsker at begrænse de faglige organisationers mulighed for at indgå aftaler om f.eks. forbedrede medlemsvilkår, forbedrede løn- og arbejdsforhold og sådan nogle ting – og for den sags skyld også forbedret sikkerhed på arbejdspladsen.

I Enhedslisten kan man næsten blive rørt over at se disse partiets omsorg for at sikre, at lønmodtagere ikke må lide erhvervsmæssig skade, som de jo kalder det. Men det lyder meget hult i vores ører, når det er sådan, at partierne bag beslutningsforslaget altid – det gælder virkelig altid – har forsøgt at forringe lønmodtagernes vilkår på arbejdsmarkedet.

Dertil kommer, at forslagsstillerne aldrig nogen sinde har anfægtet arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, og det er jo i bund og grund den mest grundlæggende indskrænkning i lønmodtagernes erhvervsmæssige frihed, som det så smukt hedder.

Det her forslag peger fuldstændig i den retning. Det, som forslagsstillerne vil, er at udvide enkeltpersoners ret til at underbyde de arbejdsforhold, som er aftalt for andre ansatte. Forslaget vil betyde frit spil for løntrykkere, for folk, der nasser på de resultater, som medlemmerne af organisationerne har tilkæmpet sig. Det er klart, at det er vi ikke med på.

Arbejdsmarkedet er jo indrettet på den måde, at over for arbejdsgiverne eksisterer den enkeltes frihed kun igennem det faglige sammenhold, igennem den kollektive aftale. Det er igennem det faglige sammenhold, at det sikres, at alle ansatte har samme løn- og arbejdsforhold for samme arbejde, og det er kun igennem fælles optræden, at de ansatte kan opnå en ligeværdighed med arbejdsgiverne.

Det er fagforeningerne og deres medlemmer, der har tilkæmpet sig de løn- og arbejdsforhold, der gælder for alle på arbejdspladsen. Enkeltpersoners højt besungne frihed har kun aktier i den sag i det omfang, de er blevet brugt kollektivt.

Der er en sammenhæng mellem den individuelle ret og de kollektive rettigheder. Den sammenhæng er overordentlig vigtig, og derfor skal heller ikke nogen grupper af ansatte, som gennem fagligt sammenhold har tilkæmpet sig resultater, tvinges til at arbejde sammen med uorganiserede. Uorganiserede har med deres individuelle frihed og ret til at vælge selv valgt at være uden for fællesskabet, og derfor skal ingen gruppe ansatte tvinges til at arbejde sam-